

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 3.

Den 1. Novbr. 1871. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young.

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 13de August 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg føler til at afslægge mit Vidnesbyrd idag om Guds Søns Evangelium, og der er især en Ting, jeg ønsker at paaminde de Sidste Dages Hellige om, og det er, at leve saaledes, at de altid kunne være besjælede af Herrens Aand. Af Erfaring have baade I og jeg lært, at Ingen kan fatte guddommelige Ting, uden ved Guds Aand. Hvis man undersøger Fødernes Tilstand paa Frelserens Tid, vil man finde, at Folket dengang var saa blottet for Guds Aand, som nogen Nation kunde være. I vore Dage derimod synes Aanden at ville inspirere Menneskene til frisindet Tænkning, frisindet Daadkraft og frisindede Regjeringsformer; de synes ikke at være saa sneverhjertede og underkuede som Føderne og andre Nationer paa hiin Tid vare. Sandt nok, der har været Tider i Kristenhedens Historie, hvor Folket er bleven

tvunget til at troe, hvad Magthaverne vilde; men Nutiden er mere liberal.

Den Tid er kommen, da Gud har begyndt at udgyde sin Aand over Folket. Ifølge Profetens Ord skulde Herren engang udgyde sin Aand over alt Skjød. „Eders Sonner og Eders Døtre skulde profetere, Eders Gamle skulde drømme Drømme og Eders unge Karle skulde see Syner, ja selv over mine Tjenere og mine Tjenereinder skal jeg i de Dage udgyde min Aand.“ Dette synes at skulle opfyldes nu, og jeg er meget taknemlig derfor. Iklebestomindre er det Ondes Magt meget stort, og man lader sig lettere paavirke deraf end af Kristi Aand. Herrens Aand oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Der er Ingen i Verden, som jo har mere eller mindre af Jesu Kristi Aand. Der siges om ham, at han er Verdens Lys; han oplyser et-

hvert Menneſte, ſom fødes til Verden, og hvert Individ vil til ſine Tider blive beſjælet af Sandhedsaaendens Lys.

Naar man betragter, hvorledes Jøderne og Romerne i Jeruſalem i det Hele taget teede ſig, ſaa vel ſom de andre Folkelaag, blandt hvilke Jeſus optraadte, finder man, at de bleve meget lidt paa-virkede af de mægtige Mirakler, ſom Kriſtenheden tænker, taler og prædiker ſaa meget om. Man raaber allevegne: See hen til Frelſeren! betragt hans Gjerninger! hvilke Mirakler han udførte! hvor han led for os! osv. Hvad brød Jøderne og Romerne ſig om alt dette? Troede de paa ham? Det lader ikke til det, eller idetmindſte meget ſaa. Og ligedan var det med de Skarer, der fulgte ham: endſkjønt han beſpiste Luſinder og de ſaae hans Undergjerninger, forſtode de dog ikke ved hvad Kraft diſſe Mirakler bleve udførte. Saaledes ogſaa med den unge blindfødt Mand, hvem Jeſus helbredte. „Hvo aabnede dine Dine?“ ſpurgte Farisæerne og de Skriftkloge. Det gjorde den Mand, ſom gaar omkring og prædiker, at han er Meſſias, Guds Søn, Jødernes Konge. „Na, Nonſens!“ ſagde Præſterne, „Du troer da ikke, at den Mand aabnede dine Dine?“ Alt hvad jeg veed, ſagde den Anden, er at han ſpyttede paa Jorden og lavede en Slags Salve af Leer og ſalvede mine Dine dermed; for det ſete, var jeg blind, men nu kan jeg ſee. „Meget godt, tro bare ikke paa ham, han er en Bedrager, han forfører Folket.“

Befynderlig ſom det kan ſynes, vil man finde, hvis man med Opmærkſomhed følger Frelſerens hele Færd, at der var ikke ſaa Mange, ſom troede paa ham dengang, ſom der troe paa Joſeph Smiths guddommelige Sendelſe i vor Tid. Vi betragte ikke Joſeph ſom en Frelſer, men ſom en Profet, eller ſom

han ſelv engang ſagde, da han blev ſpurgt: „Er De Frelſeren?“ Nei, ſagde han, men jeg er hans Broder. Det ſamme kunne vi ſige, men Joſeph var en Profet tillige, hvorom vi freidig bære Vidneſbyrd, thi vi v i d e det.

Men hvordan i al Verden kan Nogen vide det? Har han aabnet Nogens Dine med en Smule Leer? Nei; hiin blindfødt Yngling vidſte ikke hvem han var, der havde gjort ham ſeende, og heller aldrig vilde han lære at kjende ham, medmindre Guds Mand, Aabenbaringens Mand, hvilede over ham i ſaa ſtor en Grad, at han derved kunde forſtaa, at Jeſus var Kriſtus.

Dette er en Sag, vi burde noiſe betragte; Jeſus beſpiste Luſinder paa en mirakuloſ Maade; han gif paa Bandet, helbredte de Syge, aabnede Blindes Dine, gav Dove deres Hørelſe, opreiſte Døde, osv., men hvad hjalp alt dette? Bevifte det, at han var Kriſtus?

Jeg erindrer, at jeg paa en af mine Reiſer engang hørte nogle Geiſtlige prøve paa at bevije, at Alle burde troe paa Kriſtus, paa Grund af hans Mirakler. Da de havde drøftet denne Sag i nogen Tid, tog jeg mig den Frihed at ſige: „Mine Herre, hvem er det, ſom har baaret Vidneſbyrd om diſſe Mirakler, I tale om?“ Det var juſt en af vore Væbſter, ſom diſkuterede med dem om, at Joſeph Smith var kaldet af Gud til at aabne denne ſidſte Uddeling. De haanede naturligviſ ethvert Argument og ethvert Skriftſted, ſom han anførte, men alligevel ſagde de, at vi burde troe paa Jeſus Kriſtus paa Grund af hans ſtore Mirakler. „Hvem var det alſaa, ſom vidnede om diſſe ſtore Mirakler?“ ſpurgte jeg. „Jeg ſkal benytte Eders egne Ord. I ſige, at denne Herre er en af Joſeph Smiths Diſciple og ſølgelig En, der har Interesſe af at faſtlaae, at han var

en Profet, kaldet af Gud. Hvis han er interesseret i Sagen, var ikke Peter, Paulus og Johannes det samme? Og naar I saae Navnene paa alle dem, der skrev det nye Testamente — otte i det Hele — ville I finde, at de vare alle interesserede i at saae Kristi Guddommelighed anerkjendt. Denne Herre her har fortalt Eder, at der er tolv Mænd, som bevidne, at de saae Tavlerne, hvoraf Mormons Bog er en Oversættelse; de saae og rørte ved dem, og de bevidne for al Verden, at Mormons Bog er sand. Her har man altsaa tolv levende Vidner, som man kan tale med, ligeoverfor otte, der have været døde og begravne i 1700 Aar."

Det er ikke min Agt at tale nedsettende om Kristus eller Nogen af dem, der udførte disse Mirakler i Herrens Navn; jeg omtaler kun dette for at vise, hvor forskjelligt Folk kunne opfatte en Ting.

I min Konversation med disse Herre spurgte jeg dem, om de troede paa Bibelen. Ja bevares, og de dvælede med megen Barme ved de store Mirakler, Moses udførte, da han blev kaldet til at udfrie Israels Børn af Egypten. „Nuvel, hvad gjorde da Moses?“ De opregnede baade dette og hiint. „Og I sige, at Jesus opvakte de Døde?“ Ja. „Men hvis man nu slaar op i det gamle Testamente, finder man, at en vis Kvinde, kaldet Troldkvinden fra Endor, fremkaldte Profeten Samuel. Har Jesus nogen- sinde opreist en Profet af Graven?“ De indrømmede, at det havde han ikke gjort. Hvad større Under udførte Jesus end Troldkvinden — en ugubelig Kvinde, som for at soie en ugubelig Konge fremkaldte Profeten Samuel?

Betragt et Dieblif Frelserens Karakter og de Mænds Karakter, som have skrevet det gamle og nye Testamente, og

sammenlign dem saa med Joseph Smiths Karakter — Grundlæggeren af dette store Bærk, den Mand, som Gud kaldte og til hvem han gav Præsidentskabs Nøgler og ved hvem han har oprettet sit Rige i de sidste Dage — og I skulle finde, at han med Værdighed indtager sin Plads. Man kan ikke finde Nogen, hvis Karakter er ædlere og renere end Profeten Josephs og hans Broder Hyrums, hvis Verden kun kjendte dem som de virkelige vare.

Jeg vil spørge de Sidste Dages Hellige, hvoraf vide I, at Joseph Smith var en Profet? Fader og Moder har fortalt os saa, Eldeste den og den siger saa, og vi troe det; de bevise deres Lærdomme af Bibelen, som jeg formeðst Traditionen maa troe er sand, selgelig maa ogsaa Mormonismen være sand, og derfor troer jeg den.

Men Spørgsmaalet er nu: hvad Gavn har jeg af at troe Evangeliet paa Andres Bidnesbyrd, naar jeg ikke selv har Evangeliets Aand? Dette Spørgsmaal kan let besvares. Der findes ikke en Mand eller Kvinde paa Jorden, som vil leve efter Guds Lov, uden han eller hun kan erholde Guds Aand. Men sæt, at vi troe paa Guds Lov, og ikke efterleve den. Vi annamme Evangeliet, vi indsamles med de Hellige, og dog forsomme vi vore Pligter og tilegne os ikke de Privilegier, vi have Afgang til. Vi paakalde ikke Faderen i Jesu Navn med det Alvor og den Oprigtighed, som ene kan sikkre os selv Herrens Aabenbaringer, og i denne Sløvhedstilstand leve vi Dag efter Dag, Aar efter Aar. Af og til kommer der Noget i vor Vej, som vi ikke synes om; vi forstaae det ikke, vi have ikke Aand nok til at fatte det, og selgelig forkaste vi snart dette og snart hiint. Saabanne Individuer forarges snart over Kirken og snart over dens Ledere; de

vende Nyggen til Guds hellige Anordninger og gaae tilbage til Verdens Daarlighed, ligesom Soen til sin Sole.

Lad mig spørge de Sidste Dages Hellige, der ere samlede her idag: hvoraf vide I, at jeg, Eders ringe Tjener, lærer, leder, raader og fører Eder ret, og at jeg varetager Rigets Interesser som jeg bør? Om I ere aldrig saa troe og opoffrende for Eders Benner, aldrig svigte dem, aldrig fornegte Evangeliet, I have annammet, men ere forsømmelige i Eders Pligters Udførelse, hvorledes kunne I vide, at jeg ikke lærer Eder falske Lærdomme? hvoraf vide I, at jeg ikke giver forkeerte Raad? hvoraf vide I, at jeg ikke leder Eder lige til Fordærvelse? Det er netop dette, jeg onsker at paalægge de Hellige paa det Indstændigste: lev saaledes, at I kunne skjelne mellem Sandhed og Vilfarelse, Lys, og Mørke, det der er af himmelsk Oprindelse, og det som ikke er det, thi alene ved Guds Åbenbaringer kunne vi bedømme disse Ting.

Da Jesus prædikede Sandheden for Folket i sin Tid, vare de uden Guds Ånd, og om de ogsaa troede hans Lærdomme, saalænge de vare under hans Indskydelse, forlod Ånden dem ligesaa snart som de gik bort, og de befandt sig atter i Mørke og bleve ikke hans Disciple. Ligeledes er det nu. Der kommer f. Ex. en stor Mængde Fremmede til os i denne Tid; de see hvad vi have udført og rose os derfor; de beundre vor Standhaftighed, vor Flib, Økonomi, Maa- beholdenhed osv. Hvorledes kunne de vide, at vi prædike Evangeliet for dem? „Vi bryde os ikke om det,“ sige de, „vi kom ikke herop for at blive Hellige.“ Men hvis de vare fuldkommen ærlige for Gud og holdt sig nær til ham for at faae Åbenbaringens Ånd, vilde de strax blive overbeviste om, at vi forkyndte Sandheden. Vi forstaae disse Ting, men de

ikke. Kunde Folket i Jesu Dage forstaae det? Nei; de saae hans Mirakler, men havde ikke mere af Sandhedens Ånd end Afstillelige af de Fremmede, som komme blandt os.

En Ting er høist mærkværdig med de Fremmede, som besøge os, og som de selv burde lægge Mærke til, og det er den Omvæltning, der foregaaer i deres Følelser, naar de have været her lidt. Tillad mig at sige til de Fremmede, som have nogen Agtelse for Sandhed og Hellighed: naar I ere her i dette Huus eller i denne By og omgaaes med de Sidste Dages Hellige, besjæles I ubevidst af en Fredsaand, en hellig Urefrygt for Sandhed, Retfærdighed, Godhed, Barmhertighed og Dyd. I blive paavirkede af den Ånd og den Indskydelse, som besjæler hele Folket, men hvad sige I, naar I vel ere borte herfra? Det er ikke længere siden end igaar, at en Korrespondent sagde til mig: „At dømme efter hvad jeg havde hørt, medens jeg var i Californien, stod jeg i den Formening, at Mormonerne ikke havde gjort synderlig Fremgang her i timelig Henseende; jeg troede I boede i usle Jordhytter, at der ingen Stoler fandtes iblandt Eder, og at Folket her slet ikke lignede Folk andre Steder; men jeg er helt forbauset; en fuldstændig Omvæltning er foregaaet i mit Sind, og jeg seer saa meget her, som jeg ikke havde ventet at finde, at jeg føler mig som et helt andet Væsen.“ Hvad vil nu han skrive om os? Hvis han gjør, som de fleste Andre have gjort, vil han fylde Bladene med en Hob feilagtige Fremstillinger, lige saa snart han kommer bort herfra og atter kommer i Berørelse med vore Tjener. Saadanne Mænd beile til Verdens Roes og smigre de ugubelige Præster, som Verden er hange for.

Men jeg vil nu kun holde mig paa

Politikens Omraade. „Nuvel,“ siger Senatoren eller den Mand, som ønsker at blive Senator, Delegeret, Gubernur eller anden slags Embedsmand, „hvis jeg ikke smører disse Præster om Munden, gaaer jeg glip af mit Valg.“ Jeg vilde ønske at see dem længere inde i Himlen end de ville komme de første 10,000 Aar, førend jeg skulde nedværdige mig til at tryggle dem om nogen Gunst. Sandhed, Erlighed og Retfærdighed i enhver Henseende er mit Princip, og hvis det ikke kan staae sin Prøve, kan Løgn, Svig og Hykleri det endnu mindre, hverken i dette Liv eller det tillkommende. Det er kun de Rættænkende og Hæderlige, eller med andre Ord, det er kun Sandhed og Ret, som vil bestaae paa Almægtens Dag. Naar Gud Jehovah tordner i det Høie for at prøve Menneskenes Børn, da vilde de ønske sig Sandhed og Ret.

Men hvorledes kunne I, Sødskende, vide Noget om Guds Villie og Befalinger? Ved Aabenbaringens Aand; det er den eneste Maade, hvorpaa I kunne vide Noget derom. Hvorledes kan jeg være sikker paa, at jeg ikke gjør Uret? Hvorledes kan jeg vide, at vi ikke ere paa den lige Vej til Fordærvelse? Jeg har ofte sagt til mine Brødre: nu har jeg været Ederes Leder i syv og tyve Aar — over et kvart Aarhundrede — det burde dog være en Smule Bevis for, at min Higen er fremad og opad. Men hvorledes kunne I vide, at jeg ikke endnu kan udsaae falske Principer og lære Folket Bildfarelser, som vilde bringe det under Fordømmelse? Mine Søstre, kunne I opdage Forkjellen? Jeg vil sige om de Hellige, og jeg siger det til deres Roes og med Glæde, at om jeg skulde indsmugle falske Lærdomme her, vilde det ikke være en Time efterat de forlade dette Huus, førend det vilde flyde fra den Eine til den Anden: jeg synes ikke saa godt om det!

det er bestemt ikke ganske i Orden! hvad kunde Broder Brigham mene? det er ikke, som det skal være!

Saadanne Bemærkninger vilde løbe fra Mund til Mund mellem Folket, Søstrene ikke undtagne. Det vilde ikke staae an i deres Sind, saasandt de søgte at efterleve Guds Bud. De Hellige have besluttet at arbejde for deres evige Vel, og trods al deres Ensolbigbed, Usuldføgenhed og Daarstab, gjør Majoriteten af dette Folk netop det Bedste, de forstaae. Ingen Mand kan prædike falske Lærdomme her uden at blive opdaget siebliffelig, og vi behøve ikke engang at henvende os til Kirkens Eldster i denne Henseende, thi Børnene, som ere fødte og opdragte i disse Dale, have Aand nok til at opdage Bildfarelsen. Men tag Eder iagt, at I ikke tabe denne Aand. Lev saaledes, at I siebliffelig kunne forstaae, naar Herrens Aand bliver bedrovet i Eder.

Have I nogenfinde mærket noget Saadant? Jeg har; jeg har Dinene med Eder. Jeg seer, f. Ex. en Flok unge Mennesker blande sig i Selskab med ældre Folk, maaste og hører dem lee, spøge og more sig med Dumheder og meningsløs Snak. Efterhaanden sniger Mørket sig ind; Sjælen bliver slap og sløv; En siger: jeg føler ikke ganske vel i mit Hoved; en Anden siger: mit Hjerte er ikke ganske som det burde være; eller mine Nerver ere noget ophidsede; jeg veed ikke hvad der er i Veien, men jeg morer mig ikke her iasten. Skal jeg sige Dig, hvad der er i Veien? Du burde leve saaledes, at Du, siebliffelig Aanden bedroves, kunde standse dit Forehavende og henlede Alles Opmærksomhed paa noget Nyttigere og Bedre, som vil formaae Aanden at blive hos Eder. Saaledes burde Enhver leve.

Have I nogen Erfaring i dette Stykke,

mine Sødstende? Ja, mange af Eder have. Vi behøve ikke blot at spørge vore Vædster derom. Seer man Folk falde fra? Ja. Vilde Flere gaae? Ja, mange Flere. Det er Provens Dag, vi leve paa — en Dag, paa hvilken Herren vil prøve Menneskenes Børns Hjerter, og han tager saadanne Skridt nu, at deres Hjerters Inderste lægges for Dagen saavel i Egenkab af Regjeringer, Nationer og Kommuner som af Familier og Individuer, saa Alle kunne lære hverandres Færd at kjende. Derfor er det høist nødvendigt at leve saaledes, at man altid kan være bejslet af Aabenbaringens Aand.

Broder George A. Smith har talt om vore Smaaprovvelser i Misfouri. Jeg agter ikke at kaste Skygge paa noget Individ, men jeg anseer ikke hine Forsølgelser som nogen Provøvelse. Min Livsbane synes mig saa jevn og har været saa benaadet af Herren, at jeg ikke kan regne mine Lidelser værd at omtales. Da General Clark oplæste Guvernør Kilburn W. Voggs's Dagsbefaling, der beordrede os ud af Misfouri, hvis vi ikke vilde fornegte vor Tro, sad jeg tæt ved ham, endskjøndt det netop var mig, de eftersøgte og vilde have sat; men talfet være Herren, de kunde ikke sige, enten det var Brigham Young, de stod og saae paa, eller en Anden. Nok er det, jeg stod saa tæt ved General Clark, at jeg hørte ham sige: „I ere de bedste og ordentligste Folk i Staten og have gjort Mere for dens Optrømst i tre Aar end vi Andre i femten. I have viist os hvorledes man bør bygge, dyrke Jorden, aple Frugt og Hvede, anlægge Haver osv., og derfor ville vi gjerne beholde Eder her, men paa een Betingelse: ikke flere Biskopper, ikke flere Høiraad, og hvad Eders Profet angaaer.“ — her pegede han paa Joseph, som laa midt i Keiren — „ham saae I aldrig at see mere.“

Maaste og maaste ikke, sagde jeg ved mig selv, men jeg troer forresten ikke et Ord af hvad De siger. „Derfor,“ vedblev han, „brød op og bliv som vi ere.“

Skal jeg sige Eder hvad jeg tænkte? Jeg troer neppe jeg tør. Det var en Slags ond Tante, som foer gennem mit Sind, det vil sige, den vilde blive anseet som ond af meget religiøse Folk og især af de Selbretsfærdige; jeg skal ikke desto mindre sige hvad jeg tænkte, og det var: jeg vil see Dig i Helvede først! Hvad? opgibe min Religion? „Nei, min Herre,“ sagde jeg, „det er mit Alt her paa Jorden. Hvad Værd har denne Verden som den nu er? Intet. Den er liig en Morgentaage, eller lig Duggen for Solen, lig Græsset for Leen, og Blomsten for Nattefulden. Nei, min kjære Herre, jeg fornægter ikke min Religion. Jeg stuer længere frem i Tiden, mit Haab rækker hiinsides denne Sammerdal, hiinsides dette Liv. Jeg har en anden Tilværelse at leve for, og den er evig. Det Legeme og den Aand, Gud har givet mig, skal ikke bortdunste til Intet. Jeg vil leve, og jeg agter at leve saaledes, at mit tilkommende Liv vil være langt mere op-høiet end det nuværende.“

Opgive vor Religion og blive som I? Jeg havde reist nok omkring i Landet til at kjende baade Præsternes og Folkets Vandel. Om Søndagen kom de gjerne sammen til Hestevæddeløb, kastede Krone og Plåt for at see hvem der stulde traktere, drille sig en Pibst paa og maaste komme i Klammeri, og derefter vilde Præsten halv beruset træde frem paa sin Talerstol og med snøvlende Røst og et langt stinshelligt Ansigt udbrede sig over Druktenskabens fordærvelige Følger osv. Blive som I? Gud forbyde det! I staae saa lavt som vel mulig; I leve her uden Stoler, Møller og Haver, ligesom Dyrene næsten, i Eders usle Hytter. I

leve ikke af Andet end Flæsk og Mais, Honning og Mælk, og dermed ere I tilfredse.

Vi havde engang et to Dages Møde i en af disse Fædermænds Huus; hans Familie var nemlig i Kirken, men ikke han. Ved denne Leilighed sagde han: „Sr. Young, jeg har en heel Deel Guds og nogle Penge, men jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre med det; jeg troer jeg vil gaae op til Eders Plads og kjøbe Land.“ Han havde et Blosthuus, bestaaende af eet Bærelse, hvori fandtes sex Senge. Der var intet Bindue paa Huset, og man maatte aabne Døren for at see at spise. Gulvet bestod af raat tilskaarne, vindskjæve, løse Planker, med store Abninger mellem hver, og Maden var ikke stort bedre end Svinesøde. Og dog vidste han ikke hvad han skulde gjøre med sine Penge! Saadan var Tilstanden omtrent over hele Missouri dengang, og saa opfordres til at blive som de? Nei Tak, jeg er en Ynder af Forbedringer og Fremskridt.

Vi udgav den første Avis dernede, vi plantebe de første Frugthaver, vi saaede den første Hvede, vi aabnede de første ordentlige Skoler og vi vare de første Pionerer i Alting saagodtsom hele Veien fra Mississippitil til det Stille Ocean, og saa nedsatte vi os tilsidt her for at være ude afveien for Alle og Enhver, hvis det var mulig. Vi gif saaa langt som mulig fra den kristne Verdens Ansigt; ligesom Abraham fordem gif vi til et fremmed Land, hvor vi kunde være i Fred for det evindelige Raab: o I fordomte Mormoner! Vi ere gaade saaa langt afveien som vi kunde, og om vi kunde komme længere og gjøre noget Godt derved, vilde vi gaae afveien igjen; men jeg troer, vi ere saaa langt ude afveien, som vi behøve at være; vi bestinde os

lige paa „den banede Veie,“ som er kastet op, og jeg troer vi gjøre rettest i at blive her.

Hvad vore Læresætninger angaaer, da vil jeg sige til alle Verdens Præster: kom herop, og hvis I have noget Godt, lad os høre det! Vort Princip er, at hvis vi have større Kundskab end I, ville vi meddele Eder den, at I kunne blive vore Ligemand, men naar I komme saaa langt, have vi erhvervet os lidt mere Kundskab, og saaledes ville vi være forud for Eder hele Tiden. Ligesom Læreren i en Skole, det være sig i W.C.-Klassen eller i de høieste Videnskaber, han vil altid være forud for sine Elever. Medens de, der ere kaldede af Gud, forkynde hans Wiisdom og Kundskab for Andre, ville de selv udvilles i det Gode. Dette er vort Privilegium. Stig ikke ned til de Uvidendes og Glendiges Standpunkt, men løst dem op til Eder og gif dem alt det Gode, I eie, indtil Menneffenes Børn blive fulde af Wiisdom, Kundskab og Forstand.

Nu til min Text igjen. Hvorledes kunne vi vide, at Jesus er Kristus? Ved at Herrens Aand aabenbarer det. Hvoraf vide vi, at Bibelen er sand? Vi vide, at en stor Deel af den er sand, og ligeledes at mange Skriftsteder ere feil oversatte. Jeg kan just ikke sige, som en Præst sagde til mig engang, da jeg spurgte ham om han troede Bibelen: „Ja, hvert eneste Ord.“ De troer da ikke, at Altsammen er Guds Ord? „So, tilforladelig!“ Da er Deres Tro i Sandhed større end min, sagde jeg; saavidt jeg forstaaer Bibelen indeholder den baade Faders Ord og Sønnens Ord, gode Engles Ord og onde Engles Ord, gode Mænds og onde Mænds, Nogle lyve i den, Andre tale Sandhed, ja selv Djævelens Ord indeholder den, og hvis De

tager alt dette for Guds Ord, maa jeg give tabt; jeg tager imidlertid Bibelen for hvad den er.

Hvorledes kunne vi vide, at den er sand? Ved Aabenbaring. Hvorledes kunne vi vide, at Profeterne skrev Herrens Ord? Ved Aabenbaring. Hvorledes kunne vi vide, at Joseph Smith var kaldet af Gud til at grunde hans Rige paa Jorden? Ved Aabenbaring. Hvorledes kunne vi vide, at dette Folks Ledere prædike Sandheden? Ved Aabenbaring. Hvoraf vide vi, at Daab til Syndernes Forladelse er et sandt Princip? Det staaer skrevet i Bibelen, men alligevel fornægtes det af hele den kristne Verden, fordi Jesus Kristus ikke aabenbarer det til Folket ved sin Aand. Alexander Campbell for Exempel, han døbte til Syndernes Forladelse. Jeg var Methodist dengang. „Hvorfor lægge I ikke Hænder paa for den Hellig-Aands Gave?“ spurgte jeg engang. Vi have ikke Myndighed dertil; det er affattet. „Hvoraf vide I, at ikke Daab til Syndsforladelse ogsaa er affattet? Eders Argumenter staae hverandre ihjel. Hvis I have Ret til at døbe, maae I have Ret til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand, og hvis I have Myndighed til dette, maae I naturligvis ogsaa have Profeter, saavel som alle Aandens Gaver, omtalte i det nye Testamente. Lægge I Hænder paa de Syge?“ Nei, nei! „Profetere I?“ Saadant troe vi ikke paa! De fleste kristne ere vantroe i dette Stykke, og dog tale de Alle om deres „Tro paa den Herre Jesus Kristus.“ Men hvis de ikke adlyde hans Evangelium, kunne de aldrig komme der, hvor Gud og Kristus boe; de ville da komme til at nøies med et underordnet Sted, hvor de ville blive betjente af høiere staaende Væsener.

Jeg vil læse et Skriftstied hos Apostelen Peter inden jeg slutter. „Derfor

bliver Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ Hvad menes hermed? Ikke alene her i den synlige Verden, men ogsaa udenfor Verden maa Enhver, som ønsker nogen Frelse, adlyde Himlens Befalinger, for at blive berettiget til at faae Jesu Kristi Aand, saa de kunne leve ved dens Aabenbaringer og ikke mere vandre i Mørket. Kan Nogen gjøre dette; ganske vist, det er den simpleste Ting af Verden. Hvis I troe paa Frelseren, som I sige, kom saa frem, kristne, og lad Eder døbe til Syndernes Forladelse og annam den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, da skulle I komme i Besiddelse af et Vidnesbyrd for Eder selv og erholde Aandens Gaver.

Hvis Alle vilde leve saaledes, at Kristi Aand kunde gjøre dem til Et medelst deres Lydighed; hvor vilde saa Krig og Oprør være? Ingensteds. Hvor vilde Dientjeneste og Kryberi være? Det vilde ikke eksistere. Hvor langt bedre vilde Verden da ikke være.

„Ja vel,“ siger Verden, „men I Mormoner, opgiv Eders stygge Vane at ægte flere Hustruer!“ For Guds Skyld, mine kristne Venner, hold I op med at ihjelslaae alle Mændene og lad dem tage vare paa deres Kvinder, ellers tvinge I jo os til at ægte flere end vi selv lyst. Tro paa den Herre Jesus Kristus, efterlev hans Evangelium, affaa Eders Krig og Oprør, sammenslaae Eders Sværd til Hakker og Eders Spyd til Segle, byg Fernbaner og Opdragelsesanstalter, oplær Eders Børn i baade Guds og Menneskers Kundskab, uddan deres Sind, saa de ikke blot forstaae hvad Jorden er, men ligeledes Lusten, vi indaande, Vandet, vi drikke og alle Elementer, der henhøre til denne Klobe; gjør dem dernæst bekendt med andre Verdenser, med Planetsystemet, Englenes og himmelske Væse-

ners Doliger osv., saa de engang i Tidens Lob kunne blive stikede til at nyde himmelske Vaseners Selskab. Min Bøn

er til Herren, at dette maa see, men han kan ikke gjøre det, uden vi hjælpe ham dermed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Et Subkraab er i de sidste Uger gaaet fra Land til Land, en hoist interessant Nyhed er med Electricitetens Hurtighed lobet Verden rundt og for et Dieblit endog afledet Opmærksomheden fra Frontalerne, Rustningerne, Arbeidsnedlæggelserne osv. — det er Esterretningen om Præsident Brigham Youngs Arrestation. Og som en Markværdighed melder et af vore mest ansete Dagblade, at den amerikanske Regjering hidindtil har „ignoreret“ Mormonerne (det vil sige: ikke bryde sig om dem), men nu siden Fernbanens Indendelse anseer den sig for stærk nok til at „bryde dem Spidsen.“ At bryde Mormonernes Spidsen! Hvilken uhorst Driftighed! En Regjering, der staaer som Hoved for en Nation paa 40 Millioner Mennesker, tør bryde et Samsund paa hoist 150,000 Mennesker Spidsen! og hvormange af disse ere ikke Koner og Børn? Det er jo netop Tornen i Diet, at vi ere for rigeligt forshnede med sidstnævnte to Klaser.

Glemsomhed er en stor Feil hos Pressens Repræsentanter, men de synes at lide deraf, naar et bestemt Formaal troes at kunne vindes derved. Da de Sidste Dages Hellige bleve uddrevne fra Missouri i 1838 og fra Illinois 1846, saa var vel dette en egen Maade at „ignorere“ Mormonerne paa. Og da man senere trods Amerikanernes lykkelige Forhaabninger sandt, at de havde nedsat sig i Klippebjergene, 1500 engelske Mil fra Civilisationens Grændser, „ignorerede“ den amerikanske Regjering dem igjen ved at sende en fortrinlig udrustet Armee paa flere Tusinde Mand imod dem. Uheldigvis fik hiin „Krig,“ som glædede sig ved saa brillant en Indgang, en hoist bedrøvelig Udgang, idet den seierstolte Armee maatte gaae ind paa Præsident Youngs opstillede Vilkkaar, for at redde den fra total Undergang i Sneen og Kulden. Men nu have Alle sat sit sikre Haab til Amerikas Frelser — den store Pacifikkane — og nu tør man nok atter efter moden Overveielse bryde os Spidsen!

Om Præsident Young er arresteret eller ikke, have vi ingen officiel Melbing faaet om, og det er os forsaavidt ligegyldigt enten Nygtet er sandt eller ikke, thi Mormonismens Bestaaen eller Falb er ikke i mindste Maade afhængig af hans Person. Verden har saa endt ved at fatte, at der maa bruges en anden Maalestok end den almindelige, naar Talen er om de Sidste Dages Hellige, thi dette Værk er ikke grundet ved menneskelig Magt eller bestaaer ikke ved menneskelig Kløgt; deri afstiller det sig fra alle andre eksisterende Samsund paa Jorden, og deri have vi Garanti for, at det vil triumfere, naar alle dets mægtige Fjender engang ere junkne i Forglemmelse. Man skulde synes, at Folk engang maatte faae Dinene

op for det Unyttige i en fortsat Kamp med Klippefolket i Klippebjergene, efter at man har oplevet saamange bitre Skuffelser i denne Henseende. Hvormangen Statsmand har ikke brudt sin Hjerne med at løse Mormon-Spørgsmaalet; hvormange Riis Papir er ikke gaaet tilspilde med unyttige Forsøg paa at nedbryde og sværte dette Bærf; hvormangen Præst har ikke talt sig hæs og hvormange Millioner af Staternes og Unionens Skatkamre ere ikke forødt i Haab om at blive de bekværlige Mormoner kvit; men jo større Anstrengelser i denne Henseende, jo flere Laurbær have vi, takket være Herren, vundet derved.

Hvor jublede ikke al Verden, da det lykkedes Snigmorderne i Illinois at myrde Joseph Smith, Tidernes Fyldeste store Profet. „Mormonismen“ maatte absolut gaae tilgrunde nu, thi dens „Stifter“ var død; men Joseph var kun et Redskab i Stifterens Haand. Ingen udenfor Kirken drømte om, at en endnu megtigere Kampeaand kunde opreises af „Stifteren“ og fortsætte hvad den første havde begyndt. Mange Helliges Blod raabe til Himlen om Hevn over det forræderiske Illinois, som satte Statens Værdi i Pant for vore Lederes Liv og Sikkerhed. Herren har ikke glemt sine Børns Opoffrelse og Villighed, som paa Provens Dag opførte et Tempel til hans Navns Ære — Nauvoo Templet, der var Amerikas Pryd og som blev et Rov for Mordbrændere fra det samme blodstænkte Illinois. Din Dom er beseglet i Evigheds Raad tilligemed dine hængste Søstre Missouris, Ohios og andres; Herrens Retfærdighed slumrer ikke, selv om han i sin Langmodighed levner Eder en kort Frist til Eftertanke. Neppe er den ene Depesche faret Verden rundt med det Glædesbud, at Præsident Young er falden i vore Hænders Hænder, førend et Rædselsbudskab følger efter, at Chicago, Vestens Dronning, er gaaet op i Flamme. Det var kun et Tilfælde, siger Verden, at Roen sparkede en Petroleumslampe ned. Maaste og maaste ikke. Det var maaste ogsaa et Tilfælde, at en frygtelig Orkan rasede paa samme Tid, som udbredte Ilden indtil ni engelske Kvadratkil af den tættest bebyggede Deel af Staden laae i Ruiner, medens over 100,000 Mennesker bleve huusvilde, og Eiendomme til et Beløb af 300 Millioner Dollars odelagdes. Og hvad er denne tilintetgjorte By? Den er Hovedstad i den selv samme Stat, hvor Joseph og Hyrum Smith bleve myrdede og Herrens Tempel stod i Brand. Det er maaste ogsaa kun et Tilfælde. Et Par Dage senere stræktes Verden atter med et Uriasbudskab, at store Skovstrækninger i Michigan og Wisconsin ere gaaede op i Luer, hvorved desværre meer end to Tusinde Mennesker omkom i Ildhævet. „Tilfældigvis“ har den forløbne Sommer været ualmindelig hød og tør, saa Alting brændte med Letthed.

Til de Hellige ville vi sige: Lev saaledes, at I ved Guds Aands Bistand kunne bedømme Tidernes Tegn. Den Almægtige slumrer ikke, men vil opfylde ethvert Ord, som han selv har talet, eller som han har ladet sine Tjenere Profeterne udtale. Ikke et Ord vil falde magtesløst til Jorden. Hans er Himlen, hans er Jorden, og Mennesket er kun Støv. Hans Hensigt med denne Verdens Etabelse var at drage Menneskene til sig og opøse dem i sin Nærhed; men i deres Egenfindighed have de sat sig op imod hans Planer og været uldydige mod hans Villie. Da imidlertid en Dørm som Mennesket ikke kan forstyrre en almægtig Guds Beslutning, saae han sig nødt til at handle forunderligt, ja paa det aller Forunderligste med sine Børn gennem Tidernes Løb, og nu, da vi ere naaede ned til den

sidste Evangelii Uddeling — Tidernes Fylde's Huusholdning — har han oprettet sit Rige for sidste Gang, „hvilket aldrig skal overgives til noget andet Folk, men de Hellige skulle eie det evindeligen.“ Derfor ere vi tillidsfulde, derfor frygte vi ikke vore Fjenders Planer, thi Herren har svoret, at om end en Moder kunde for-glemme sit diende Barn, vilde han dog ingensinde glemme Zion. Vi have Pro-besfer at gennemgaae, vi ere ikke saa hellige og rene som vi burde være maaske, men efter Tugtelsen vil Herrens Afsyn smile over Zion og hans Herlighed hvile over den.

Situationen i Utah.

(Fra „Salt Lake Herald“)

for 20de Septbr. 1871.

Følgende Artikel er skrevet af en Ikke-Mormon og giver et upartist og temmelig korrekt Indblik i Forholdene i Utah for Nærværende.

Til den ærede Redaktion.

Under mit korte Ophold iblandt dette Folk ere mine Dine lidt efter lidt blevne aabnede for det Faktum, at der hersker et høist bedroveligt Fjendskab mellem Regjeringsembedsmændene *) og Territoriets egne Embedsmænd. Jeg vil ikke her ud-brede mig over Dndets Størrelse; det egzisterer og voxer med en foruroligende Hurtighed, og ethvert tænksomt Menneske, som opmærksomt stuer ind i Fremtiden og beregner Følgerne af den herskende Splid, vil let kunne opdage, at hvis dette Onde ikke uophødelig fjernes ad lovlig Vej, vil det lede til de beklageligste Ulykker.

Hvad er da Aarsagen til dette Onde?

*) Regjeringsembedsmændene ere saadanne, som indsættes af de Forenede Staters Regjering i Washington; de ere altid Fremmede og onse som oftest paa at fortrædige Folket istedetfor at paasee deres Larv, og bestaae gjerne af vore bitterste Fjender.

Det er et alvorligt Spørgsmaal. Der ligger Øgen ved Roden af Træet. Man maa kjende Sygdommen, før man for-skriver Lægemidlet.

Jeg for min Part agter at udtale mig usorbeholdent om denne Sag og udbeder mig mine Læserses sindige Bedømmelse. Lyt til et venligt Ord, der yttres i Velvillie og uden noget uædelt Motiv. Afryst Eders sneverhjertebe Fordomme, læg tilfide Eders Bitterhed, indtag en upartist Stilling mellem føderale og territoriale Embedsmænd og lad Eders Dom være retfærdig mod begge.

Det er ikke min Hensigt at levere en Skildring af hvorledes Utahfolket er bleven regjeret i Fortiden. Sandt nok, Fortidens Historie staaer i nøie Forbin-delse med det foreliggende Spørgsmaal og har stor Indslydelse paa sammes Løs-ning, men Pladsen forbyder mig det. Jeg skal derfor simpelthen tage Sagen op, som jeg finder den, og fremsætte hvad jeg anseer for Aarsagen til det sted-findende Onde.

Hele Knuden er, at Folket i Utah i dette Dieblik er berøvet i Pragis alle sine grundblovmæssige Rettigheder som ameri-kanste Borgere. Ved første Diekast kan

dette synes at være en grov Overdrivelse, men det er ikke desto mindre sandt og jeg vil paavise det.

Folket i Utah nyder ikke religiøs Frihed, saaledes som Grundloven garanterer. De, som skrev den amerikanske Grundlov, gjorde det til et Hovedpunkt, at uindskrænket Religionsfrihed skulde tilstaaes Alle; og for at der ingen Tvist skulde herse i dette Punkt, vedtog de særskilte Stater følgende Tillæg til Grundloven, da de skulde votere for samme, nemlig: „Kongressen skal ikke udstede nogen Lov vedrørende Religionen eller forbyde den frie Udøvelse deraf.“ Tænk paa den dybe Betydning i disse Ord. Intet Sprog kunde være mere bestemt. Landets højeste Lov beskytter Alle og Enhver i alle Religioner, af hvad Navn og Slags de end monne være.

Hine ædle Mænd, som dannede og vedtog vor Grundlov, meente netop hvad de sagde; de vare ikke politiske Søgler; de vare besindige Mænd og onskede, at enhver levende Sjæl, som herefter blev amerikansk Borger, skulde nyde fuld religiøs Frihed, han være Protestant, Katholik, Mormon eller Svadsomhøst.

Nyde nu Mormonerne i Utah godt af den Ret, som den føderale Grundlov tilfikkter dem? Spørgsmaalet er ret og slet en Haan! Jeg vil ikke tale om den religiøse Intolerance, som jeg Mormonerne fra Stat til Stat og drev dem tusinde Mil over en hylende Ørken til disse Dale, der kun beboedes af vilde Dyr og endnu vildere Mennesker. Jeg vil forbigaae denne Deel af deres forgelige Historie og kun henlede Opmærksomheden paa hvad der er foregaaet lige for mine Læseses Dine de sidste faa Dage.

Det er ikke længere siden end i Mandags, at tre høitstaaende Borgere i denne By, efter at være varselede at møde som Grandjury-Mænd, bleve forfattede ene

og alene paa Grund af deres Religion. Enhver hæderlig Lovlyndig veed, at en Distrikts-Advokat har ingen Ret til at spørge Folk om deres religiøse Tro ved en saadan Keilighed, og endnu mindre havde Dommeren Ret til at forkaeste dem paa Grund af deres Religion. Det er ligeledes indlysende, at en Grandjury, der vælges paa denne Maade, er ikke nogen lovlig Domstol og er uberettiget til at sæde nogen Kjendelse. Kort sagt, hele den Affære var fra Begyndelse til Ende en latterlig og skamløs Komædie, der tilfulde godtgjør min Paastand, at Folket i Utah ikke nyder den Religionsfrihed, som Grundloven garanterer.

Hvordan forholder det sig med andre Sager? Ni Tiendebøle af Befolkningen i Utah ere Mormoner. Ni Tiendebøle af Statterne, som her indkræves af Føderal-Regjeringen, betales af Mormonerne. Trods dette, og uagtet der er mange fremragende og dygtige Mænd iblandt dem, indehaver ikke En af dem et eneste Føderal-embede i hele Territoriet, naar undtages nogle underordnede Stillinger, som man ikke kan lokke Andre til at beklæde.

Der eksisterer ingen „Selvregjering af Folket“ i Utah. Ingen kan være blind for dette sorgelige Faktum. Naar jeg taler om Selvregjering, tager jeg Ordet i dets fulde Betydning. Regjeringsformen i de Forenede Stater bestaaer af to sideordnede Grene, den fælles og den lokale. Den fælles eller føderale Regjering er af almindelig Karakter og har hele Unionens Løb for Øie, men den lokale Regjering er egen for hver enkelt Stat og er ifølge Grundlovens Bestemmelse overladt i Folkets egen Haand.

Hvis Nogen ønsker at vide, hvilke Rettigheder Folket i Utah kan gjøre Krav paa, er det let at udfinde. Det Gnefte, man behøver at gjøre, er at lige lidt i

Grundloven og see hvad Myndighed den forlener Kongressen; alt det Dvrigte tilhører naturligvis Folket i dette Territorium. Tillades det dem at benytte disse Rettigheder? Det er uønskeligt for mig at besvare dette Spørgsmaal, thi der findes neppe en Mand i Utah, som jo veed, at Federal-Regjeringen har opslugt saagodtform al den lokale Regjerings Myndighed. Grundloven fortolkes efter Forgødtbefindende og Federal-Regjeringens Arm bliver Dag for Dag længere og stærkere, medens Territorial-Regjeringens bliver kortere og svagere. Paa denne Maade er Territoriet bleven berøvet sin Kraft. I dag er det kun en Skygge af sit tidligere Selv, og det hensynder dagligen. En giftig Kræft tærer stadig paa dets Marv. Er det derfor noget Under, at de territoriale Myndigheder, hvis Hverv det er at beskytte Folkets Rettigheder, ere blevne drevne til aaben Kamp mod deres Fjender Føderalisterne? Man maa hellere undres over, at ikke alvorligere Følger ere afstedkomne.

Her have vi altsaa A r s a g e n til Striden, lagt aaben og ærlig for en Dag; lad os nu tænke paa Løgemidlet. Det kan gives med eet Ord, og saa er jeg

færdig: Lad Federal-Regjeringen tilbagegive Terroriets Beboere alle deres grundlovmæssige og lokale Rettigheder som Borgere af de Forenede Stater, og giv dem deres lovbereftigede Afgang til de Embeder, der ere indstiftede til deres Betryggelse, og som de selv maae betale for, og Ondet vil være hævet. Lad Regjeringen med andre Ord blive retmæssigen forvaltet; da først vil Folket i dette Territorium betragte den som sin Regjering. Naar dette skeer, vil Utah vise sig at være lige saa loyal mod Unionen som nogen anden Stat eller Territorium. Hvis Solen kun udøver sin tilmaalte Tiltrækningskraft, er der ingen Fare for at Planeterne skulle fare ud af deres Bane.

Jeg er ikke Mormon, ikke engang Borger af Utah, og har derfor ingen privat Interesse af mit Skriveri. Hvad jeg har skrevet er ligesom Frugten af et Hoved og Hjerte, der er fuld af Beundring og Hengivenhed for mit Lands Regjering, som et politisk System. De her paa pegede Feil ere Administrationsfeil, som bør rettes. Hvis de ikke blive rettede, vil dette Territoriums Fremtidshistorie danne et mørkt Blad i vor Nations Annaler.

Korrespondance.

A m e r i k a.

Ephraim City, San Pete
County, Utah, den 14de
Septbr. 1871.

Præsident Knud Peterson.

Kjære Ven og Broder!

Det er nu mere end 16 Aar siden jeg adresserede mine Breve til Dig under

Titelen „Præsident Peterson,“ og det vil derfor ikke forekomme Dig besynderligt, at denne Omstændighed bringer mig til at kaste et flygtigt Blik tilbage paa de mest betydningsfulde Punkter, som træde frem i denne lange og dog saa hurtig henrundne begivenhedsvangre Tid.

Som sagt, for omtrent 16 Aar siden skiltes vi ad i Norge, Du for at vende

tilbage til dit Hjem i disse dengang saa lidet bekendte Dale, og jeg for at overtage din Plads i Misfionsmarken, hvor der endnu er saa meget Arbeide at udføre. Dengang var det „med Seilfib over Havet“ 11 Uger, „med Ozer over Sletterne“ endda længere, og ved Reijens Maati tænkte man sig næsten for bestandig isoleret fra den øvrige Verden med dens eiendommelige Civilisation og Myddelser.

Igaar var det netop 14 Aar siden et Kompagni Emigranter med omtrent saadanne Forestillinger, trætte og udmattede efter en Marsch af 1300 engelske Mil, ankom til Salt Lake City med sine Haandfarrer, for at dele sin Skjæbne med det af de Forenede Staters Regjering haardt truede Folk, hvis unge og midaldrende Mænd i Masse havde væbnet sig for at forsvare sine dyrbare Arnesteder mod den sig nærmende Fjende — en veludrustet Armee, sendt af den Regjering, der burde have været vor Beskytter og gjort alt muligt for at lette de Byrder, som et Nybyggerliv i Ørkenen førte med sig. Jeg var i dette Haandfarrer-Kompagni og har levet og seet Uveiret trække sammen og igjen drage bort uden at skade Herrens Folk, ja endog efterladende sig en Velsignelse baade i timelig og aandelig Henseende.

Siden have flere lignende Forsøg været gjorte, deriblandt Affleys og Col-lums Forslag til nye Angreb paa dette Folks Rettigheder, hvorved Liv og Eiendom hensynsløst sattes paa Spil for at berige sambittighedsløse Spekulanter og tilfredsstillende religiøse og politiske Demagogers Hevnsyge. Herrens Haand var ikke fjern til at afværne Stødet, og Zion undgik ogsaa dengang sine Fjender.

Stjondt vore Fjender tilsyneladende ikke ere blevne klogere med Hensyn til Haabet om Zions Tilintetgjørelse, saa

tyder alle Tegn dog paa, at en lysere Tid for Zion er i Anmarsch, at dette saalænge beløiede Folk vil blive kjendt og agtet for hvad det er af den bedre Deel af den ydre Verden, og mærkeligt nok, atter ved det Middel, som vore Fjender især havde anseet for useilbarligt til deres Hensigters Opnaaelse — nemlig en uhyre Tilstrømning af Fremmede. De fleste Fremmede gaae herfra med den Beslutning at afløre de sorte og urimelige Bagvaskelser, som vi saalænge have været udsatte for, og Abviserne bære Bidnesbyrd om, at mange i Verden hæderlige Mænd have været denne deres Beslutning tro.

Minerne ere fremdeles i stort Ry og mange Forretningsgrene springe op, som f. Ex. Stoberier og mekaniske Værksteder, og Tusinder af Menneſter finde Arbeide og Fortjeneste paa denne Maade. Vi have netop i disse Dage haft et lille Anfald af Mineseberen her i Ephraim, idet „rige Miner“ ere opdagede nogle saa Mil fra Byen; de ere dog endnu ikke prøvede ved kemiske Midler, saa vi følger ikke endnu vide hvad de indeholde.

Enhver synes forøvrigt rolig og passer sine Forretninger. — Hundreder af Hvedelæs passere forbi mit Huus hver Dag, og Lærkemaskinerne ere i fuldt Arbeide i Marken, da Høsten er for stor til at kunne faae Alt hørt hjem.

Bort Tabernakel er atter under Arbeide og vil sandsynligvis kunne tages i Brug i Vinter, stjondt det ikke vil blive særdigt. Broder L. Andersen er utrættelig i at see til Folkets Bedste og paaſtynde enhver Ting, der vil fremme det almindelige Vel. Søstrenes Hjelpeforening, under din Hustrues Ledelse, bidrage deres Deel og Ephraim er i en blomstrende Tilstand. Forleden Aften var en Familie saa uheldig at lide en ikke ubetydelig Ildsvaade, idet omtrent 400 Bushels Hvede samt endeel Hø og andre

Gienbele tilligemed en Stald nebbændte. Manden havde dog omtrent ligesaa meget Hvede i Marken, som han saaledes havde i Behold; ingen Kreaturer brændte.

Skjøndt der er en saa riig Høst iaar, er det dog lidt knapt paa Kontanter, thi Hveden er i meget lav Priis endnu, men der er Mange, som ville tage fat paa Jernbanearbejdet, saasnart Efteraarsarbejdet tillader det. For omtrent to Uger siden var jeg i Salt Lake City; Jernbanen var da særdiv 15 engl. Mil Syd og vilde snart være særdiv til „the Point of the Mountain,” hvor Du veed det vil tage en heel Deel Arbejde; dog mener man at naae Provo (omtrent 50 Mil) inden Frostene hindrer Arbejdet. Hvor besynderligt er det ikke at see Toget med Vilens Hurtighed bevæge sig hen over vore Sletter, hvor forhen kun sjælden mødtes andre Befordringsmidler end de træge Dger, og alle andre Ting synes at være avancerede i samme Forhold, et sjønt Vilde af Herrens Værk, der bestandig skrider fremad med stadig tiltagende Hurtighed.

Du kunde maaste synes om at vide, hvad jeg bestiller, og som Svar vil jeg for Kortheeds Skyld sige: næsten alle mulige Ting, for at gjøre mit og Andres Liv behageligt. Poesien er temmelig forsjømt, haardt Arbejde derimod ikke. Alle synes at være grebne af Begeistring for det praktiske Nærværende — den poetiske Fremtid vil komme af sig selv.

Brødrene Dorius med Familie leve vel, og saaledes er det ogsaa med vore øvrige Venner.

Din Ven
C. C. A. Christensen.

Ephraim City, Utah, den
18de Septbr. 1871.

Præsident R. Peterson.

Kjære Broder!

De takkes paa det Hjerteligste for Deres sidste hjerkomne Brev; det er i Sandhed oplivende at høre fra gode Venner, som i fjerne Lande virke for vor hellige Sag.

Alt staaer vel til i Zion og i Deres Hjem. Folket er i fuld Nydelse af Helbred, Fred, Lyksalighed og Fremtids Forhaabninger, endskjøndt Lucifer endnu ikke er død; jeg antager, det er i sin Orden, at han skal arbejde en Stund endnu og udføre det store og vanskelige Hverv, Herren har bestillet ham, nemlig at stille Klinten fra Hveden.

Gud har iaar velsignet os med en fortrinlig Høst, og Tærstemaakinerne have overordentlig travlt paa alle Marker. Herrens Forraadskammer vil visseligen blive rigelig forsynet iaar. Alle gode, trofaste Brødre sætte med Kraft Skulderen til Værket, og Søstrene virke paa deres Maade ligeledes med Flid for at fremme det Offentliges Vel. Blandt Andet ere de blevne enige om, at alle Ugg, der lægges paa Søndagene, skulle samles og sælges til Fordeel for de Fattiges Udfrielse fra Babylon, og i Sandhed, det synes næsten som om Hønsene forstaae denne deres Mission!

Da jeg som Postmester seer, at en Mængde Breve blive adresserede til Dem herfra, formoder jeg, De er godt underrettet om Tilstanden herhjemme og skal derfor ikke udbrede mig vidtløftigt derom.

Min Bøn er, at Herren vil velsigne Dem med den bedste af alle Gaver, nemlig den Hellig-Aand, og at alle vore Sødstende i den evige Pagt maae lære at forste efter de uforgængelige himmelske Skatte, som Møl og Røst ei kan fortære, saa vi kunne vorde stikkede til at føde

dem, der hungre og tørste efter Kundskab. Dette er vor Stræben, dette er vort Maal, og maa det lykkes os at fante mange Druer i Herrens Viingaard. Ingen Dødelig kan offre sine Evner for

nogen ædlere Sag end den, vi have viet os til.

Med venlig Hilsen fra alle Venner og Bekjendte i Ephraim forbliver jeg Deres i den evige Pagt

H. F. Petersen.

Blandinger.

Fra Laie, Sandwichserne, skriver Udste H. S. Cluff under 28de August: „Vi nyde Alle udmærket Helbred og Missionærerne paa de forskjellige Øer mælde, at de gjøre god Fremgang.“

Grundstenen til et katolsk Kapel er fornødig lagt i Salt Lake City; det indvieses til Maria Magdalena.

Døde. Søster Else Feppesen, tidligere fra Bentshusel, Sjælland, hensov rolig efter tre Dages Sygeleie i Manti, Utah, den 31te August i en Alder af 82 Aar. Vi vide ikke, hvorlænge hun har været Medlem af Kirken, men for ti Aar siden indsamledes hun med de Hellige til Zion, hvor hun altid udmærkede sig ved sand kristelig Vandel og sin uroffelige Tro paa det Sidste Dages Bærts Guddommelighed.

Indhold.

	Side.	Site.
Tale af Præs. B. Young	33.	Korrespondance 45.
Redaktionens Bemærkninger	41.	Blandinger 48.
Situationen i Utah	43.	

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzømsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.